

دشمن، همان دشمن

مریم راهی

اشاره

دشمن امروز، همان دشمن ژولیده دیروز است که بزک کرده و با چهره‌ای اصلاح شده در فکر نیرنگی دوباره است. او ترجیح می‌دهد گرگی در لباس میش باشد و به جای شبیخون‌های پی‌درپی و پرزحمت، در روشنایی روز با تفرقه‌افکنی و نشر اندیشه‌های نادرست هستی اسلامی ایران را به تاراج برد. اگر دیروز لانه‌های جاسوسی‌اش فاش شد و نتوانست خاکریزهای رزمندگان را تصاحب کند، امروز مغز جوان ایران را نه با تیر و تفنگ بلکه با کفرگرایی و دنیا محوری نشانه گرفته است. دشمنی که دیروز هدفمندانه بمب شد و بارید و ویران کرد امروز تصمیم گرفته هوشمندان را با شمائل یک منجی خیرخواه به جنگی مخفیانه با اسلام پردازد.

همان دشمنی که پس از رحلت حضرت رسول ﷺ ولایت الهی را با انتخاب زمینی جایگزین کرد و امام را از مسند رهبری جامعه کنار گذاشت و سپس صفین و نهروان و جمل را به پا کرد و به سرعت خودش را به صحنه خونبار عاشورا رسانید، همانی است که در عصر پهلوی چادر از سر زنان کشید و سرمایه ملی را به دست استعمار سپرد. دشمن کهنسال، امروز باز کمین کرده و به دنبال فرصتی برای تهاجم است.

دیروز اعتراض‌های شگفت انگیز مردم در پی هشدارهای روشنگرانه امام خمینی (ره) نسبت به سرسپردگی رژیم شاهنشاهی و دشمنی آن با اسلام و استقلال ایران باعث شد ایران از میدان دشمن، پیروز به درآید و تا امروز جز بر پیروزی گام برندارد. امروز اگرچه امام خمینی، آن رهبر فرزانه، در جماران نیست اما اندیشه‌اش در جان جوانان هست و رهبری دیگر همفکر و هم‌پیمان او و سیراب از کوثر اندیشه‌هایش، چراغ‌دار این راه است. از این‌روست که دشمن هرگز نتوانسته ایران اسلامی را از پا بیافکند، حتی اگر نیرنگ بر نیرنگ بیافزاید.

۳ بهمن ۵۷: تشکیل کمیته استقبال از امام خمینی (ره)

۱۲ بهمن ۵۷: بازگشت پیروزمندانه امام خمینی (ره) به ایران اسلامی

۱۴ بهمن ۵۷: تشریح مواضع آینده نظام اسلامی توسط امام خمینی (ره)

۱۹ بهمن ۵۷: راهپیمایی مردم در تأیید دولت موقت به فرمان امام خمینی (ره)

و اعلام همراهی نیروی هوایی ارتش شاهنشاهی با امام

۲۱ بهمن ۵۷: شکسته شدن حکومت نظامی به فرمان امام خمینی (ره)

۲۲ بهمن ۵۷: پیروزی انقلاب اسلامی ایران به دست امام خمینی (ره)

۹ صفر ۳۷ هـ.ق: شهادت عمار یاسر

پیامبر فرمود: «عمار از سرتاپایش آکنده از ایمان است...». نود و سه ساله بود که پس از سال‌ها یاری پیامبر ﷺ و امام علی (ع) و ایستادگی در برابر کافران در میدان جنگ صفین به دست سپاه معاویه به شهادت رسید. در غوغای فتنه و نیرنگ همه جا حاضر بود تا حق گم نشود. معاویه گفت علی او را به کشتن داد!

۹ صفر ۳۸ هـ.ق: وقوع جنگ نهروان

خوارج که پس از پایان جنگ صفین خود را بازنده می‌دانستند علم ناسازگاری بلند کردند و مرتکب قتل و جنایت شدند. زمانی که دیگر امیدی به ارشاد آنان نبود امام علی (ع) به جنگ با آنها پرداخت. با پیشانی‌هایی از سجده پینه‌بسته به جنگ علی آمدند. شاید قصد قربت هم کردند!

۱۴ صفر ۳۸ هـ.ق: شهادت محمد بن ابی‌بکر

یار با وفای امیرالمؤمنین (ع) پس از جنگ جمل از جانب امام برای حکومت مصر برگزیده شد. اما اهالی مصر با دسیسه معاویه بر او شوریدند. معاویه که فرصت را مناسب یافته بود، سپاهی به فرماندهی عمرو عاص به آنجا گسیل داشت. محمد بن ابی‌بکر را همین سپاه به شهادت رساندند.

۱۸ صفر ۳۷ هـ.ق: شهادت اویس قرنی

مشتاق دیدار حضرت رسول ﷺ بود. اما به سبب پرستاری از مادر موفق به زیارت ایشان نشد. پیامبر او را نفس‌الرحمان نامید و فرمود: «من از سوی یمن بوی خدا می‌شنوم». اویس در جنگ صفین، امام علی (ع) را یاری کرد و به دست سپاهیان معاویه شهید شد.

۲۸ صفر ۵۰ هـ.ق: شهادت امام حسن مجتبی (ع)

وجود مبارک امام حسن (ع) مانع بزرگی برای بیعت گرفتن یزید بود. معاویه برای حفظ منافع یزید و خلافت او، جده همسر امام حسن (ع) را فریفت و واداشت تا امام (ع) را مسموم کند و به شهادت رساند. و این یعنی اگر بر حق نباشی، همسر امام مجتبی بودن هم باعث نجات از ضلالت نخواهد بود.

۳۰ صفر ۲۰۳ هـ.ق: شهادت امام علی بن موسی الرضا (ع)

مأمون عباسی پس از رسیدن به خلافت، فضایل امام رضا (ع) و محبوبیت ایشان نزد مردم را خطری جدی برای موقعیت خود دانست و به همین دلیل ایشان را با ایجاد شرایطی سخت به مرو دعوت نمود تا هم اقداماتش را زیر نظر گیرد و هم به خلافت خود مشروعیت بخشد. زمانی که مأمون از مقابله با امام ناتوان شد ایشان را مسموم کرد و به شهادت رساند.